

Μάχης Τρικούκης

Τό Κορίτσι πού Πετάει

σά μαγεμένο τό μυαλό μου φτερονίζει...

Τό νερό ξεπήδαγε από τόν πίδακα, χυνότανε στό σιντριβάνι κι από ἐδῶ μέσα από μία ύπόγεια ἀποχέτευση περνώντας κάτω από σπίτια, μαγαζιά, καλντερίμια ἔφτανε πέρα στους μπαχτσέδες, νά γίνει ἐκεῖ, κάτω από μυστηριακές ἐνώσεις καί μετασχηματισμούς ἀνάκατα μέ τ' ὄξυγόνο καί τοῦ ἡλιου τό φῶς, χλωροφύλλη, ζαρζαβητικό.

Κι ὁμως καθώς ἔβλεπες τήν ἐπιφάνειά του στό σιντριβάνι βρώμικη καί στεκάμενη, ἔλεγες πῶς ἐδῶ βρισκόταν πάντα κι ἐδῶ θά σταθεῖ αἰώνια.

Μύριζε ἄλλωστε, μύριζε τή βαριά μυρουδιά τοῦ πετσιοῦ ἀπό τά ψίδια πού μούλιαζαν ἐκεῖ μέσα οἱ γύρω τσαγκαράδες, νά τά δουλέψουν εὐκολα μέ τό σφυρί, νά τά κόψουν ἄνετα μέ τή φालτσέτα, νά τά ἐφαρμόσουν στά βάρδουλα, νά γίνουνε παπούτσια καί νά πάρουν τούς δρόμους, τά βουνά...

Μύριζε κι ἀπό τά ζῶα, μουλάρια, γαίδαρους πού τά δέναν ἐδῶ οἱ χωρικοί νά ξεδιψάσουν. Τά καλοκαιρινά βράδια πάλι, παραμονές παζαριοῦ οἱ χωριάτες ρίχναν στό νερό νά δροσιστοῦν κανένα καρπούζι, κανένα πεπόνι, μερικά ξυλάγγουρα, κι ὅταν ὅλοι εἶχαν πιά ἀποκοιμηθεῖ, ὅσοι πρόλαβαν θέση στό χάνι κι ὅσοι βολεῦτηκαν σέ πρόχειρα γατιάκια στή στρογγυλή γύρω ἀπό τό σιντριβάνι ἀλάνα, σάν κόπαζε ἡ ὄχλαβή, ὅποιος κρατιόταν ξάγρυπνος ἀπό σκοτοῦρες, σεκλέτια καί καημούς τύχαινε ν' ἀκούσει καθαρά τό τρίξιμο τῶν καρπουζιῶν, ὥσπου στό τέλος κάποιος —κράχ...— ἀνοίγε στά δύο.

Τώρα ἡ ὄχλοβη δέν ἦταν τοῦ συνηθισμένου παζαριοῦ, τότε πού οἱ μπαχτσεβάνηδες φέρνουν ἐδῶ γιά πούλημα τά ζαρζαβητικά, τά τυριά οἱ γιδοτρόφοι, οἱ χωριάτες καρπούς, πουλερικά, ζῶα ἢ κάπες. Τώρα — Ἐννιάημερα τῆς Παναγιάς— τήν ἀλάνα τήν εἶχαν πιάσιε πολύχρωμες παράγκες καί μεγάλα ἀντίσκηνα μέ ζωγραφιές κι ἐπιγραφές, πού στεγαζόν σκοπευτήρια, ἐπιδείξεις, μάγους καί φακίρηδες, θιάσους, καραγκιοζοπαίχτες. Ἐνα σωρό πανηγυρτζήδες.

Ἡ ἀτμόσφαιρα μύριζε τσίκνα ἀπό πυρωσιές καί ψησταριές. Σουβλάκια, κοκορέτσια, σπληνάντερα, ἀρνιά στή σούβλα. Τίς εὐωδιές ἀντιμαχόταν φωνές κράχτηδῶν, κρότοι, χτυπήματα τῆς σπάτουλας τῶν χαλβατζήδῶν στά ταψιά, σφυρίχρες, καραμούζες, μουσικές.

Τσοῦρμιο τά πιτσιρίκια εἶχαν μαζευτεῖ ἔξω ἀπό τή σκηνή ἐνός μάγου κι ἄκουγαν ὄλο θαυμασμό τόν κράχτη νά περιγράφει τά τρομερά πού γινόταν μέσα ἐκεῖ κοιτάζοντας ταυτόχρονα ζηλιάρικα τούς τυχερούς πού μπαίνανε νά ἰδοῦν ἕνα κορίτσι νά πετάει στόν ἄερα μέ ἐντολή τοῦ μάγου.

Σ' ἄλλες γωνιές φαντάρει δοκιμάζανε τή δύναμή τους σέ μηχανήματα, τή δεξιότητά τους στους κρίκους ἢ στά ὄπλα. Κι ὅσοι ἀπ' αὐτούς εἶχαν τό ἀναγκαῖο θάρρος, κορτάριζαν τά κορίτσια τοῦ μαγαζιοῦ, πού μέ ὕφος κάπως βαριεστημένο, κάπως ἀδιάφορο, πάντως μέ ἐπιμέλεια προκλητικό, γέμιζαν τά ὄπλα φούντες λυγίζοντάς τα μέ παράξενη ἄνεση στά δύο ἢ μοιράζαν κρίκους γιά τούς στόχους.

Ὅλον αὐτό τό σαματά πού ἔμοιαζε ἀνυπόταχτος, ἔκοψαν μαχαίρι κάποιιο πυροβολισμοί πού ἀκούστηκαν ριπή... κι ὕστερα κι ἄλλοι κι ἄλλοι. Κραυγές σχίσαν τόν ἄερα: οἱ ἀντάρτες... κι ἄλλες: ἤρθαν...

Μέ μιᾶς οἱ σοῦβλες σταματήσανε τό γύρισμα, ὁ πανικός ἔριξε κάτω τραπεζάκια καί καρέκλες, ἔριξε τάβλες τοῦ χαλβᾶ σπρώχνοντας τόν κόσμο σέ φυγή, νά πάει κάπου νά κρυφτεῖ. Φωνές μανάδων πού στήν παραζάλη χάσαν τά παιδιά τους, κλάματα τσαλαπατημένων, ἄγρια χλιμιντρίσματα ἀλόγων, στόρια μαγαζιῶν, κρότοι ἀλλεπάλληλοι ἀπό ἑκατοντάδες ἀρβύλες πού τρέχανε πρὸς τό στρατόνα. Πεσμένα ἀντίσκηνα.

Ἡ ἀλάνα ἄδειασε. Τά φῶτα σβῆσαν. Κι ἔμενε στήν ὑποπη ἐρημιά μονάχα μιὰ λάμπα ἀσετυλίνης νά μισοφωτίζει μιὰ ἐξέδρα. "Ἐνα μέτρο πάνω ἀπ' αὐτή, δίχως κανένα ὑποστήριγμα κοιμισμένο στὸν ἀέρα σάν σέ κρεβάτι, ἓνα κορίτσι ἐγκαταλειμένο ἀπὸ τό μάγο πού τό 'βαλε στά πόδια ἀπὸ τὸν πανικό. Ἡ βαριά σιωπὴ πού εἶχε πλακώσει ἐν τῷ μεταξύ ἀποκάλυψε τὴ μουσικὴ ἑνὸς ξεχασμένου γραμμόφωνου, πού ἡ βελόνα του εἶχε κολλήσει μὲ ἐμμονὴ στήν ἴδια πάντοτε στροφή...

Μάκης Τρικοῦκης

